

Holly Webb

Dingęs kačiukas

Alma littera

Pirmas skyrius

Skarletė džiugiai dairėsi po savo naująjį miegamąjį. Jis didžiulis! Kadangi kambarys yra namo pastogėje, jo forma nepaprastai įdomi, viena siena kyla viršun, kita leidžiasi apačion. Miegamajame buvo nuostabus langas su riesta rankenėle ir didžiule, plačia palange, ant kurios galėjai atsisėsti. Ankstesnis miegamasis buvo mažytis ir labai nuobodžios stačiakampio formos.

– Puikus, ar ne? – vyresnis brolis Džeksonas kyštelėjo galvą pro duris.

Jo kambarys buvo prie pat Skarletės: jie perpus dalijosi visą pastogę. Mama su tėčiu sakė, kad vietoj jų miegamųjų kadaise buvo palėpė.

– Nuostabus, – laiminga atsakė Skarletė. – O puikiausia – tai langas! Kaip smagu žiūrėti į laukus, medžius ir... Žiūrėk! Karvės! Tiesiai už mano miegamojo lango!

Džeksonas sukikeno.

– Karvės, nebe mašinos. *Tikrai* geras pokytis! Tik kad namas labai nuošalus.

Skarletė lėtai palinksėjo.

– Bet miestelyje juk *yra* parduotuvė, – priminė broliui.

Džeksonas nusivaipė.

– Taip, vienai viena parduotuvė! Ir kalvis. Argi ne keista?

– Juk ir mokykla stovi miestelyje, – tylutėliai pridūrė Skarletė. – O, kad nereikėtų pereiti į naują mokyklą.

Štai dėl ko ji mažiausiai džiaugėsi, kraustydamasi į kaimą. Labai pasiilgs senosios mokyklos ir draugų. Liusė su Ela sakė, kad aplankys ją per kitas atostogas, bet jos dar taip negreitai. O kol kas teks lankyti mokyklą, kurioje nieko nepažįsta, kur neturi nė vieno draugo.

– Viskas bus gerai, – linksmi paguodė Džeksonas, ir Skarletė atsiduso.

Brolis visai nesijaudino. Niekada nesijaudindavo. Džeksonas – sportiškas vaikinys, jis lengvai susirasdavo naujų

draugų. Bet nebuvo pasipūtęs, todėl visi norėjo su juo leisti laiką. Skarletė nesuprato, kaip jam taip pavyksta.

– Girdi, kažkas šnara? – Džeksonas pirštu parodė į lubas. – Turbūt po stogo šiaudais knibžda pelių. Nepamiršk pasakyti mamai ir tėčiui, Skarlete. Pats laikas juos įtikinėti, kad mums reikia kačiuko, jei jau atsikraustėme į kaimą. Juk jie sakė – kai persikraustysime, gausime kačiuką, ar ne?

Skarletė išsišiepė.

– Aišku! Maniau, duosiu jiems dar vieną dieną, o tada jau imsiu prašinėti. Kol kas tegu bent kelias dėžes iškrauna... – ji pažvelgė į stogą. – Tikrai manai, kad ten yra pelių?

Džeksonas susimąstęs spoksojo į lubas.

– Tikriausiai. Krebžda panašiai kaip pelės. Nebent ten žiurkė.

– Fuuui! Gerai, einu ir paklausiu mamos. Tikrai negyvensiu viename name su žiurke, – nusipurtė Skarletė.

– Pritariu, – nusišypsojo Džeksonas. – Žiurkės būna nemažos. Didesnės negu kačiukai, – jis iššiepė dantis ir nutaisė žiurkišką veidą.

– Liaukis! – sušuko Skarletė. – Gal pavyks įsigyti suaugusį katiną. Nieko tokio, jei nebus mažas kačiukas. Noriu bet kokios katės, be to, tėvai sakė, kad leis. Padėsi man, ką? Paprašysi ir tu?

Džeksonas linktelėjo.

– Gerai. Nors nebus labai smagu rytais nusileidus laiptais rasti visą eilę negyvų pelių ant kilimėlio. Semas sakė, kad taip daro jo katinas.

Skarletė sunerimo.

– Mieliau turėčiau katiną, kuris tiesiog išgąsdintų peles, ir jos pabėgtų...

Visiems susėdus prie pietų stalo, Skarletė nusprendė, kad atėjo laikas pakalbėti dėl katino. Buvo neįprasta naujoje virtuvėje matyti senąjį stalą.

